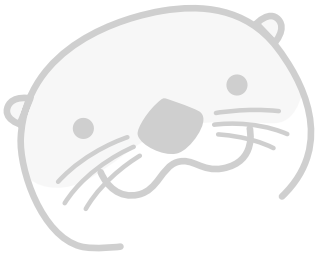

๑๖๗

เสน่ห์รักขุนนางหญิง

2

หลินจยาเจิง 林家成

เขียน

เลี้ยวเงินจู้

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก รุ า น ที่ ส ำ กั ญ

เงินหรงค่อย ๆ ลืมตาขึ้น

เห็นหวังหรงนั่งเอนหลังอย่างสบาย พลิกอ่านตำราผ้า มือซ้ายของเขา
กุมมือนางไว้แน่น

เมื่อสัมผัสได้ว่านางตื่นแล้ว เขาจึงปล่อยมือนาง ตั้งแต่ต้นจนจบ
ดวงตาเขาไม่ได้ละไปจากตำราเลย

-หลินจยาเจิง

คำนำสำนักพิมพ์

เสน่ห์รักขุนนางหญิงดำเนินเรื่องมาถึงครึ่งทางแล้ว ในเล่มนี้เราจะได้ตะลึงไปกับวีรกรรมของ **อาหารง** มากขึ้นเรื่อย ๆ ต้องขอบอกเลยว่า นางเป็นรูปแบบของนางเอกนิยายพีเรียดที่ไม่เหมือนใครเลยจริง ๆ ในแง่ “เสน่ห์มารยาหญิง” การกลับมามีชีวิตใหม่ครั้งที่สองของนางนี้ มีปณิธานคือการแสวงหา “บุรุษพื้นเพสามัญ” ที่จะรับนางเป็น “ภรรยาเดียว” และทำให้นาง “มีชีวิตที่สุขสมบูรณ์” ฟังดูเหมือนจะเป็นเงื่อนไขที่เรียบง่าย แต่ในโลกของนางนั้นไม่ง่ายเลย เล่มนี้ทำให้เราเข้าใจมากยิ่งขึ้นว่า เพราะอะไรอาหารงถึงต้องพยายามทุกวิถีทางที่จะยกสถานะตนเอง และเพราะอะไรนางถึงไม่มีวันยอมเป็นอนุภรรยาของผู้ใดเด็ดขาด เราจะได้เห็นภาพสะท้อนของทัศนคติเกี่ยวกับอนุภรรยาและผู้เกิดจากมารดาที่เป็นอนุภรรยาในสังคมจีนโบราณ ซึ่งยากที่จะมีวันได้เชิดหน้าชูตา นั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้นางพยายามต่อสู้เพื่อเอาชนะกรอบเกณฑ์ของชนบัสังคมที่มีค่านิยมกีดกันดูแคลนและประเมินค่าคนจากชาติกำเนิดเหล่านี้

ทั้งหมดทั้งมวล อาหารงจะทำสำเร็จตามที่ปรารถนาหรือเปล่า ความสัมพันธ์ระหว่างนางกับ **หวังหง** จะเป็นไปอย่างไร นางจะยอมรับรู้ลึกที่มีต่อเขาหรือเปล่า และความผูกพันกับ **ทรานหมิ่น** ที่เคยมีมาข้ามภพชาติจะลงเอยไปในทิศทางไหน นางจะแก้แค้นเขาหรือไม่ ไปติดตามกันเลย

๐๕๘

สตรีเช่นข้า หากมิได้ในสิ่งที่ตนต้องการ
หากมิอาจครอบครองสิ่งที่ตนรัก ทำยที่สุดก็จะเสียสติ
สตรีเช่นข้า หากได้รักแล้ว
ก็จะเป็นสตรีที่ดื้อรั้นถือทิฐิ จิตริษยาถึงยวด
ปรารถนาจะครอบครองไว้เพียงผู้เดียว
เดิมก็ไม่ควรมีชีวิตอยู่ในโลกนี้...
แผ่นดินนี้แม้กว้างใหญ่ ทว่าแต่ไหนแต่ไร
ก็ไม่มีที่สำหรับข้า

ชีกลางชอบตัดแขนเสื้อ

เมื่อขบวนรถของหวังชีกลางปรากฏขึ้นที่นอกประตูเมืองหนานหยาง พวกทหารที่คุ้มกันเมืองต่างพากันตกตะลึง

หัวหน้ากองผู้หนึ่งออกมาจากประตูเมือง เอ่ยกับบ่าวรับใช้ตระกูลหวังว่า “โปรดให้ข้าน้อยพบหวังชีกลางได้หรือไม่”

พอเขาพูดจบ คีระคนกว่าร้อยคนต่างหันขวับไปมอง

หวังหงเปิดม่านรถ ยิ้มเล็กน้อย เอ่ยอย่างสบายอารมณ์ว่า “ข้าเอง”

จบคำ บนกำแพงเมืองก็มีเสียงตะโกนโห่ร้องอย่างบ้าคลั่ง หัวหน้ากองเอ่ยด้วยความตื่นตัน “เป็นหวังชีกลางจริงๆ เป็นหวังชีกลางจริงๆ! รีบเปิดประตู รีบเปิดประตูเร็วเข้า”

ประตูเหล็กหนักอึ้งเปิดออก รถม้าของหวังหงเริ่มขยับวิ่งก่อน

ทว่าเมื่อวิ่งเข้ามาใกล้รถม้าของเงินหรง จู่ๆ ก็หยุดลง ท่ามกลางสายตาจับจ้องรอคอยด้วยความดีใจจนแทบเสียดสีของผู้คนทั้งบนและล่างกำแพงเมือง เขาหันไปเอ่ยกับเงินหรงอย่างสนิทสนมว่า “ซิงซิง เราไปกันเถอะ”

เสียงของเขาดังพอให้คนโดยรอบกำแพงเมืองได้ยิน หรือต่อให้ไม่ได้ยิน ก็สามารรถเห็นสีหน้าท่าที่อ่อนโยนราวกับสายน้ำของเขาที่มีต่อผู้ที่อยู่ในรถได้

สายตาทุกคู่ ความสนใจทั้งหมดพลันหยุดอยู่ที่รถม้าของเงินทรง ครั้นทุกคนเห็นสัญลักษณ์จวนสกุลเงินบนรถม้า ต่างพากันจับกลุ่มวิพากษ์วิจารณ์ ไม่มีใครรู้ว่า เงินทรงที่อยู่ในรถม้าเวลานี้ บิดมือทั้งสองแน่น กัดริมฝีปาก หน้าแดงก่ำ เอ่ยกับลุงซึ่งที่บาดเจ็บไร่เร็วแรงว่า “เขาจงใจ เขาต้องจงใจเป็นแน่”

ลุงซึ่งผู้เหนื่อยล้ามิได้ตอบนาง

เงินทรงหันไปจ้องหวังซีห์กลางอย่างดูตัน ทว่าชั่วขณะต่อมาสีหน้าก็หม่นลงอีก “โชคดียิ่งที่มีใช้ลุงซึ่งขับรถม้า หาไม่แล้ว ข้า...ชื่อเสียงข้าคงปนเปื้อนไม่มีเหลือ”

ลุงซึ่งตอบด้วยเสียงแหบแห้ง “หนี่ว์หลางกับซีห์หลางร่วมเป็นร่วมตายกันมา ต่อให้เป็นเพียงอนุ ก็ยอมได้รับความเคารพอย่างแน่นอนขอรับ” น้ำเสียงเห็นดีเห็นงาม

เงินทรงค้อนไล่ลุงซึ่ง มือทั้งสองกำแน่นอย่างเดือดดาล แค้นเสียงที่ก่อนหันหลังให้เขา

เวลานี้ ขบวนรถเริ่มวิ่งเข้าสู่ประตูเมือง

ข่าวขบวนรถของหวังหงกลับมายังเมืองหนานหยางอย่างปลอดภัยแพร่ไปอย่างรวดเร็ว ทุกคนต่างตกตะลึง ไม่นานผู้คนบนท้องถนนต่างก็วิ่งมาทางนี้ ต่อให้เป็นร้านค้าที่กำลังเปิดอยู่ ก็ปิดหน้าร้านรีบมาทันที พวกที่อาศัยอยู่ในเรือนหลังใหญ่ต่างรีบเปิดประตูออกไป ตะโกนเสียงดังว่า “หวังซีห์หลางกลับมาแล้ว หวังซีห์หลางกลับมาแล้ว”

เสียงตะโกน “หวังซีห์หลางกลับมาแล้ว” ค่อยๆ ดังขึ้นทั่วทุกตรอกซอกซอยในเมือง

เดิมเห็นคนกว่าร้อยคนมารุมล้อมสองข้างทาง เงินทรงยังคิดอยู่ว่าจะต้องหาโอกาสตอนที่ไม่มีผู้ใดสนใจปลิกตัวจากขบวนรถของจวนสกุลหวังให้ได้

ทว่าภายในช่วงเวลาสั้นๆ คนที่กรูเข้ามา จากร้อยคนกลายเป็นหลาย

ร้อยคน กระทั่งกลายเป็นเกือบพันคน

สองข้างถนนผู้คนเบียดเสียดแน่นขนัดยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ทั้งรอบนอกยังมีเสียงฝีเท้าวิ่งมาไม่ขาดสาย

เงินทรงหน้าซีด ริมฝีปากของนางขยับเล็กน้อย หันไปเอ่ยกับลุงซ่งอย่างร้อนรนจนแทบจะร้องให้ออกมา “ลุงซ่ง เราไปไหนไม่ได้แล้ว ทำอย่างไรดี”

ลุงซ่งเห็นนางเป็นเช่นนี้ก็ร้อนรนตามไปด้วย “บ่าวลงไปดูสักครู่ขอรับ”

เขาเตรียมขยับตัว ทว่าเงินทรงคว้าแขนไว้ สายหน้ารัว “ลุงซ่งไปไม่ได้ ในขบวนสกุลหวัง มีเพียงเจ้าที่เป็นคนนอก หากเจ้าออกไป ความจะแตกชื่อเสียงของข้าก็ไม่เหลือแล้ว”

ลุงซ่งถามอย่างร้อนใจ “เช่นนั้นหนี่ว่หลางเห็นว่าควรทำอะไร”

ขณะนั้นเอง เหล่าสตรีต่างนอกต่างกรีดร้องด้วยความตื่นตื่นดีใจ

เงินทรงคิดครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยเบา ๆ ออกไปทางด้านนอกว่า “นำหมวกมานมาให้ข้า”

เสียงด้านนอกดังลั่น เสียงของเงินทรงเองก็ไม่ดัง จึงไม่มีผู้ใดได้ยินชัดเจน ด้วยความสนใจนางได้แต่กระแอมไอ แล้วเรียกอีกครั้ง

ลักพัก บ่าวคนหนึ่งจึงเข้ามาใกล้ “หนี่ว่...เอ๋อ...หลางจวินมีอะไรเรียกใช้ขอรับ”

“นำหมวกมานมาให้ข้า ขอที่ติดมานหนาหน่อย บ่าวข้าต้องใช้”

“ขอรับ”

ไม่นาน หมวกมานก็ถูกส่งมาอยู่ในมือเงินทรง

เงินทรงรับมาสวมให้ลุงซ่ง กำชับว่า “ลุงซ่ง อีกเดี๋ยวไม่ว่าจะมีคนมากเพียงใด เจ้าต้องสวมหมวกนี้ไว้ให้ดี อย่าให้ผู้ใดเห็นใบหน้าเจ้าได้เด็ดขาด”

ลุงซ่งรับคำสั่งเสียงแหบ “หนี่ว่หลางโปรดวางใจ”

จู่ๆ ในกลุ่มสตรีที่กำลังกรีดร้องดีอกดีใจ ก็มีเสียงร้องแหลมดังแทรกขึ้นมา “ไม่จริง หวังซีหลางจะมีชิงชิงได้อย่างไร”

“ข้าไม่เชื่อ ข้าไม่เชื่อ!”

“ให้เราดูหน่อย”

“นางเป็นใคร ไซ้ ให้เราดูหน้าหน่อย”

เสียงผีเท้าสับสนุ่นวายดังขึ้นรอบด้าน กรูเข้ามาล้อมรถม้าของเงินทรงเงินทรงตกใจจนเกือบหลุดปากร้อง นางหันไปเอ่ยกับลุงซึ่งอยู่อย่างลนลาน “ทำอะไรดี ทำอะไรดี”

เวลานี้เอง เเงาร่างสูงใหญ่ของหวังซีหลางก็ปรากฏขึ้นที่ด้านนอกรถม้าของนาง

แม้จะมีม่านกัน แต่เงินทรงจำเงานี้ได้แม่นยำยิ่ง นางกัดฟันกรอดจ้องเขาด้วยความคับแค้น กันต่าทั้งน้ำตาคลอว่า “หวังซีหลางคนชั่วช้า หากเขาทำให้ข้าไม่ได้ออกเรือนละก็ ข้าขอสาบาน ข้าจะต้องตามพัวพันเขา จะทำให้เรือนหลังของเขาไม่มีวันสงบสุข ให้ชั่วชีวิตนี้ของเขาไม่อาจแต่งงานสตรีอื่นได้อีก!”

เสียงของนางเบามาก เมื่อปะปนกับเสียงเอ็ดอึ้งซูลมุนด้านนอกก็ช่างเบาเหลือเกิน

ทว่าเมื่อต่าจบ ด้านนอกกลับมีเสียงไฟระจ่ม่วนลุดจายน้ำของหวังซีตั้งมา “ซิงซิงกำลังว่าใครอยู่หรือ โมโหโโสถึงเพียงนี้”

แม้จะเอ่ยเสียงเบา แต่กระแเสียงของเขามิพลังดังดูดไม่เหมือนคนทั่วไป ต่อให้รอบด้านโกลาหลจ้อแจเพียงใด เงินทรงก็ยังสามารถได้ยินคำพูดของเขาอย่างชัดเจน

แต่ที่น่าแปลก ทั้งที่นางแทบจะพุ่งไปกัดเขาด้วยความเดือดดาล ทว่าทันทีที่ได้ยินเสียงเขา โทสะก็สลายไปเป็นครั้งก่อน กลับเป็นความเขินอายและความคาดหวังที่คลุมเครือผุดขึ้นมาแทน

นางพยายามควบคุมอารมณ์ที่ไม่ควรมีนั้น เตรียมจะโต้กลับแรงๆ ลักคำ เวลานี้เอง ได้ยินสตรีคนหนึ่งร้องตะโกนว่า “หวังซีหลาง เรารักท่าน ชื่นชมท่าน เพียงแค่เห็นเงาของท่านก็ดีใจแทบขาดสติ แต่ใครๆ กลับบอกว่าท่านมีซิงซิงแล้ว เราไม่เชื่อ ท่านต้องถอยไป ต้องให้เราเห็น ‘ซิงซิง’ ผู้นี้ของท่าน!”

คำว่า “ซิงซิง” นั้นเด่นลอดไฝพ้นออกมา

เห็นชัดว่าสตรีผู้นี้เป็นหัวใจของเหล่าสตรีในที่นั้น พอนางเอ่ยจบ สตรีอีกหลายสิบคนก็ร้องรับว่า “หวังซีหลาง ท่านต้องให้เราเห็นซิงซิงของท่าน!”

ว่าพลางพวกนางก็พุ่งเข้ามา

พลั้งคลังไคล้ของอิสตรีเป็นสิ่งที่น่าตกใจนัก บ่าวจวนสกุลห้วงสลิปกว่าคนต่างร้องห้ามโหวกเหวก ทว่าเร็วแรงที่บุกเข้ามาของพวกนางไม่ลดลงเลย แม้แต่น้อย

เงินทรงจ้องห้วงหงตาปริบ ๆ แม้จะรู้ว่าเขาไม่มีทางทำเช่นนั้น แต่นางยังคงคาดห้วง...คาดหวังว่าเขาจะพูดอะไรสักอย่าง ในเวลาเช่นนี้ ขอเพียงเขาเอ่ยปาก สตรีเหล่านี้ก็จะแยกย้ายจากไป

แต่แล้วกลับได้ยินห้วงซีหลางถอนหายใจเบา ๆ สั่งให้คนขับรถถอยออกไป

ทำเช่นนี้ได้อย่างไร!

เขาหลีกออกไปเช่นนี้ ข้าก็เป็นเนื้อเข้าปากเสียชัด ๆ!

เงินทรนลานจนเหวี่ยงโซ่ขมกาย มือเล็กๆ มากมายกำลังป่ายป็นมาถึงตัวรถของนาง

ไม่มีเวลาลังเลแล้ว

เงินทรนกัดฟัน คำว่าเสียคลุมของห้วงซีหลางซึ่งวางอยู่ข้างกายมาคลุมตัว และศีรษะจนมิดชิด เผยเพียงดวงตาทั้งสอง เล็งไปทางห้วงซีหลางแล้วพุ่งออกไป

นางกระโดดลงจากรถม้าท่ามกลางความอลหม่าน

ทุกคนต่างตกใจกับการกระทำนี้ของนาง ช่วงขณะนั้น บ่าวจวนสกุลห้วงที่กำลังห้ามปรามพากันชะงักค้าง สตรีทุกนางที่พุ่งเข้ามา ก็หยุดนิ่งเช่นกัน แม้แต่ห้วงซีหลางซึ่งกำลังจะผละจากไปก็หันมาจ้องนางอย่างตกตะลึง

ในขณะที่ทุกคนกำลังอึ้งงัน เงินทรนก็ระจอนพรวดขึ้นรถม้าของห้วงซีหลางอย่างแม่นยำต่อหน้าต่อตาทุกคน

นางมุดเข้าไปอยู่ในอ้อมอกเขา มือที่กระชับเสียคลุมไว้ยื่นออกไปดึงม้ารถลงอย่างรวดเร็วโดยไม่รีรอ

...

เงียบกริบ

กระทั่งปัญญาชนที่รีบร้อนมาและพวกชายหนุ่มที่รุมดูเหล่านั้น ต่างก็หยุดอะอะวิพากษ์วิจารณ์ ได้แต่นิ่งมอง

ผ่านไปสักพัก เสียงเจือสละอื่นของสตรีคนหนึ่งก็ดังขึ้นทำลายความเงียบ “หวังซีหลาง สตรีในใต้หล้ามีมากมาย ไยท่านถึงไปเลียนอย่างคนเหล่านั้น เป็นพวกตัดแขนเสื้อ?”

หวังหงถึงกับนิ่งสนิท

จากนั้นสตรีอีกหลายคนก็พึมพายด้วยความลึนหวัง “ท่านเรียกชายคนหนึ่งว่าซิงซิง ทั้งยังให้เขาใส่เสื้อผ้าที่ปกปิดท่านสวมใส่เป็นประจำอีก หวังซีหลาง เหตุใดท่านจึงทำเช่นนั้น”

“ต่อให้บุรุษทั้งใต้หล้านิยมตัดแขนเสื้อ แต่หนึ่งในนั้นก็ไม่ควรเป็นท่าน หวังซีหลาง ซีหลางชอบตัดแขนเสื้อแล้ว เราจะทำเช่นไรดี” สตรีผู้เป็นหัวโจกเอ่ย อาจเพราะน้ำเสียงนางเศร้าสร้อยลึนหวังยิ่งนัก จึงเสียดแทงจิตใจสตรีทุกคน พอสิ้นคำ เสียงร้องไห้ก็ดังระงม

พวกนางค่อยๆ ถอยจากไปอย่างใจสลาย

เวลานี้ เงินทรงที่ปิดหน้าปิดตามืดซิดซุกตัวอยู่ในอ้อมอกหวังหงบนรถม้า อดลอบหัวเราะออกมาไม่ได้

ไฉยินนางหัวเราะ หวังหงก็ก้มลงมอง

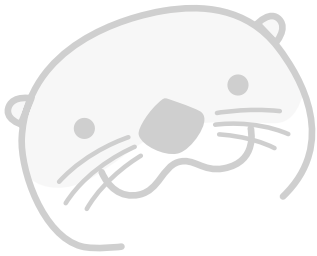
เงินทรงอ่านสีหน้าท่าทีของเขาไม่ออก แต่ถึงกระนั้นก็รู้ว่าเทพบุตรซีหลางผู้เลื่องลือในใต้หล้าว่าเจ้าสำราญ เป็นที่นับหน้าถือตา จะต้องกัลลัดกลุ่มอย่างหนัก

นางเอ่ยกลั้วหัวเราะว่า “หวังหง หวังซีหลาง ตอนนี้อันเริ่มเสียใจแล้ว ใช่หรือไม่ ทุกซีใจหรือไม่ หดหู่หรือไม่ ข้าเตือนท่านแล้ว ทว่าท่านไม่ฟัง ตอนนั้นถูกสั่งสอน เช็ดหลาบแล้วหรือไม่”

ไม่ผิดจากที่คาด หวังซีหลางตัวแข็งทื่อ ไม่ได้โต้แย้งคำพูดของนาง เป็นเวลานาน

ขณะที่เงินทรงกำลังลำพองใจ น้ำเสียงนุ่มเจือความงุนงงของหวังหง ก็ดังขึ้นข้างหูนาง “อาหาร ข้าเพียงเรียกเจ้าว่าซิงซิง แต่เจ้าในตอนนี ซุกอยู่

ในอ้อมอกข้าทั้งตัว สองมือกอดเอวข้า ตอนอยู่ท่ามกลางการชนฆ่า เจ้าทำ
เช่นนี้ยังพอพูดได้ว่าเป็นเหตุสุดวิสัย ทว่าตอนนี้เจ้าทำเยี่ยงนี้อีก เช่นนี้จะดีรี

ทดลองอ่าน

การต้อนรับของสหายปัญญาชน

เจียบไปครู่หนึ่ง เงินทรงจึงเอ่ยอย่างไร้เรี่ยวแรง “อย่างไรก็เคย
กอดไปครั้งหนึ่งแล้ว...”

จบคำ นางก็ได้ยินเสียงเขากลับหัวเราะ

ความขุ่นเคืองในใจปะทุขึ้นมาอีก นางยื่นมือไปปิดเนื้อนุ่มที่ท้องแขน
เขาอย่างแรง พลังกัดฟันกรอด “ท่านยังมีหน้ามาพูดอีก! หากมิใช่เมื่อครู่
ท่านเรียกข้าว่า ‘ซิงซิง’ มีหรือข้าจะเป็นเช่นนี้”

พูดถึงตรงนี้นางก็หลุดสะอื้น

ผ่านไปสักพัก เห็นหวังหงยังไม่มีท่าทีใดๆ นางปลิ้นเอามือที่ปิดหน้าอยู่
ออก เห็นหวังซีกลางที่เจ็บจนหน้าแบ่กำลังมองนางด้วยความสนใจ

เป็นครั้งแรกที่เงินทรงเห็นเทพบุตรหวังซีกลางแสดงสีหน้าท่าทีเช่นนี้
จึงรู้สึกขบขัน ความเดือดดาลสลายไปเกือบหมดสิ้น ความเขินอายก็ลด
น้อยลง

นางค่อยๆ ขยับนั่งตัวตรง ก้มหน้า เอ่ยขอร้องเสียงสั่นเครือ “ซีกลาง
ข้าไม่ยอมเป็นอนุจรีจริงๆ”

นางว่าพลงใช้แขนเสื้อซับน้ำตา “หวังซีกลาง ท่านมีฐานะสูงศักดิ์ ว่า
ตามจริงแล้ว ข้าอาหรงเป็นอนุท่านก็ยังไม่คู่ควร ข้า...”

พูดถึงตรงนี้ นางก็กัศริมฝีปาก พลันเงยหน้าขึ้นมองตบสายตา
ประหลาดใจของหวังซีหลางอย่างโกรธซึ่ง นิ้วมือจิกลงบนกล้ามเนื้อแน่นของเขา
แล้วบิดอีกครึ่ง เอ่ยอย่างดุร้ายว่า “รีบหาทางให้ข้าจากไปโดยไม่มีใครรู้เห็น
เดี๋ยวนี้!”

ครั้งนี้หวังซีหลางเจ็บจนสุดปาก ทว่าบนใบหน้ายังมีรอยยิ้ม เพียงแฝง
แวegl้ากลืนฝืนทนไม่น้อย “ก็ได้”

ได้ยินเช่นนั้น เงินหรงก็ปล่อยมือทันที ช่วงขณะนั้นดวงหน้าเล็กแดงก่ำ
ไปถึงลำคอ

หวังซีหลางเอียงคอ ยิ้มน้อยๆ พลังมองเงินหรงที่มีท่าทีเช่นนี้ มือ
ซีไปที่ด้านหลังรถ เอ่ยซ้ำๆว่า “ในนี้มีเสื้อผ้าของสาวใช้ เจ้าผลัดเปลี่ยนชุด
สวมหมวกมาให้เรียบร้อย แล้วหาจังหวะลงจากรถเถอะ”

เงินหรงขานรับ แล้วตะกายไปยังด้านหลังรถม้า เปิดบานเลื่อนที่
ผนังรถ พลังเอ่ยด้วยความชิงชัง “พกเสื้อผ้าของสาวใช้ไว้ในรถม้า คน
เจ้าสำราญเช่นนี้ ไยต้องมาลากข้าเข้าไปพัวพันด้วย”

หวังหงกลับยิ้ม พลังถอนหายใจเบาๆ “มิน่าเล่า ผู้คนต่างก็พูดว่า
เป็นคนดีนั้นยากยิ่ง เสื้อผ้าชั้นข้าเตรียมไว้ให้ชิงชิงต่างหาก”

เงินหรงตกใจ หันกลับไปมองด้วยความงุนงง แต่ครั้นเห็นสายตาของ
หวังหง นางก็ถลึงตาใส่ เอ็ดเบาๆว่า “หันหน้าไป ห้ามมองข้า”

หวังหงยิ้ม แล้วก็หันหน้าไปจริงๆ

เสื้อผ้าของสตรีชั้นสูงนุ่งยากกว่าบุรุษมากนัก ต่อให้เป็นสาวใช้ก็
พิถีพิถันเรื่องความงาม เงินหรงรีบผลัดเสื้อผ้า พลังปลอบใจตนเอง คนเช่น
หวังหงผู้นี้ เห็นหญิงงามมานานักต่อนัก เขาไม่หันมามองข้าเปลี่ยนเสื้อผ้าหรอก

แม้กระนั้นมือไม้นางก็ร้อนรนพัลวันไปหมด

ในที่สุดเงินหรงก็ผลัดเสื้อตัวในเรียบร้อย เหลือเพียงสวมเสื้อตัวนอก
จู่ๆ นางก็ฉุกใจ เสื้อผ้าเหล่านี้พอดีตัวยิ่งนัก เมื่อครู่เขาบอกว่าเตรียมไว้ให้ข้า...
ไยต้องเตรียมเสื้อผ้าให้ข้าด้วยเล่า

นางพยายามกดความคิดเหลวไหลของตน คาดคะเนในใจว่า ต้องเป็น

เพราะตอนที่เขาเรียกข้าว่าซิงซิง เขาคงเดาได้ว่าจะต้องเป็นเช่นนี้ จึงเตรียมเสื้อผ้าไว้ในรถม้า รอให้ข้ามาติดกับเป็นแน่...คิดถึงตรงนี้ก็ยิ่งหงุดหงิด ทั้งโกรธทั้งอาย

หลังจากสวมเสื้อผ้า และสวมหมวกมานบนศิระชะ นางก็หันไปค้อนใส่ หวังหึ่งที่กำลังลืมนิสสุร่าอย่างล่ำราญใจทีหนึ่ง ก่อนจะแอบแหวกม่านรถเล็กน้อย เห็นคนด้านนอกน้อยลง นางจึงก้มหน้า เปิดม่านรถออก แล้วกระโดดลงจากรถม้า

รถม้ากำลังวิ่งอยู่ เมื่อนางกระโดดลงไป จึงถลาไปข้างหน้า เคะระห์ดี ที่มีไม้นางคล้องแคล้ว รีบทรงตัวตั้งหลักได้อย่างรวดเร็ว

รถม้าของหวังซี้กลางเป็นจุดสนใจของผู้คนมาโดยตลอด พอมีคนกระโดดออกมาเช่นนี้ สายตามากมายก็หันมาจับจ้องนางทันที

ครั้นเห็นว่าเป็นหญิงที่แต่งกายเช่นสาวใช้ ศิระชะสวมหมวกมาน ทุกคนก็ละสายตาไป...บรรดาชนชั้นสูงมักพาสาวใช้ติดตามไปด้วย ต่อให้ยามเสพลสม จะมีสาวใช้อยู่ด้วย ก็นับเป็นเรื่องปกติเหมือนนิกิน้ำท่วมน้ำ ด้วยเหตุนี้ แม้แต่สตรีเหล่านั้นต่างก็เหลือบมองมาเพียงแวบเดียว มิได้ให้ความสนใจต่อ

เงินทรงโล่งใจ นางถอยไปหลายก้าว รีบสาวเท้าไปยังรถม้าของพวกสาวใช้

พวกสาวใช้เห็นมีคนขึ้นรถมาต่างตกใจ ครั้นเห็นว่าเป็นเงินทรงที่สวมหมวกมานก็เบิกตากว้าง จ้องนางอย่างละเอียดย

เงินทรงเลื่อนนั่งลงที่มุมหนึ่ง เอ่ยเสียงเบาว่า “ข้าเอง อย่าเอ็ดไป”

สาวใช้ทุกคนเข้าใจทันที

สาวใช้ที่ติดตามปรนนิบัติหวังซี้กลางเป็นประจำเหล่านี้ เฉพาะรูปลักษณ์ และกิริยาท่าทางของแต่ละนางก็ล้วนไม่ด้อยไปกว่าที่หวังกลางตระกูลขุนนางทั่วไปแล้ว อีกทั้งพวกนางล้วนรู้หนังสือ รู้มารยาท กับเงินทรงที่ร่วมเป็นร่วมตายกับกลางจวินของพวกตนแล้ว พวกนางล้วนให้ความเคารพจากใจ ด้วยเหตุนี้สาวใช้ทุกคนจึงเจียบกริบ ทำราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เงินทรงนึกแปลกใจ เหลือบมองพวกนางพลางอดคิดไม่ได้ว่า *แค่สาวใช้*

เหล่านี้ของเขาก็เหนือกว่าข้าแล้ว...คิดได้เช่นนี้ ความหวังเล็กๆ ที่เพิ่งผุดขึ้นในใจก็สลายไป ซาติก่อน เพื่อหลวงจวินที่มีใช้ของตน นางต้องแบกรับสายตา ดูถูกดูแคลนมานักต่อนัก สูญเสียช่วงเวลางดงามของชีวิตไปจนสิ้น ซาตินี้ นางไม่อยากเจ็บปวดเช่นนั้นอีก

เวลานี้ที่ด้านนอกก็มีเสียงแข็งแซ่ดังมาอีก ระคนด้วยเสียงร้องแหลมของเหล่าสตรี

เดินตรงง้ำม่านรถมูมหนึ่ง แอบมองออกไปด้วยความสงสัย

สองข้างทางแน่นขนัดไปด้วยผู้คน ยังมีผู้อาวุโสของแต่ละตระกูลใหญ่ ขบวนรถของหวังหิงจึงต้องหยุดทักทายพวกเขาทีละคน

ผู้ที่ทำให้สตรีฮื่อฮ่าในเวลานี้คือหวนจิวหลวง อวีจื้อ และปัญญาชนคนอื่นๆ รถม้าของพวกเขาค่อยๆ ขับเข้ามาขวางกลางทาง

บัณฑิตวัยกลางคนที่เดินตรงเคยพบลงจากรถม้าคนแรก เขารับตี¹ จากมือของสาวใช้มาจรดที่ริมฝีปาก เริ่มบรรเลงเพลง

เสียงตีเพ็งดังขึ้น หวนจิวหลวงก็อุ่มกู่เจิงลงมา เริ่มบรรเลงประสาน อวีจื้อลงจากรถม้า พอโบกมือ นางรำรูปโฉมงดงามยี่สิบนางก็เยื้องย่างลงจากรถม้า บิดเอวร้ายระบำกลางถนนใหญ่ ท่ามกลางสายตาของทุกคน

...นี่เป็นระบำที่งดงามโดยแท้ นางรำเหล่านี้แต่งกายด้วยแพรพรรณเนื่อบาง ปลิวไหวไปตามจังหวะขยับยกย้าย เดินทรงเห็นหน้าอกที่กระพือมไหว รวมทั้งไฝบริเวณหน้าท้องของนางรำคนหนึ่งอย่างชัดเจน...

หวนจิวหลวงที่กำลังบรรเลงกู่เจิงพลันหยุดมือ หันไปถลึงตาใส่อวีจื้อ “อวีจื้อเจิง เจ้าทำเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร จู๊ๆ ก็เอาสิ่งรบกวนพวกนี้ออกมาทำลายสุนทรีย์ของข้า!”

อวีจื้อยกมือลูบเคราสั้นของตน พลังถอนหายใจ “เดิมข้าคิดจะมอบบทเพลงโบราณให้ซีหลาง เพื่อรับขวัญที่เขาหนีเอาชีวิตรอดมาได้ แต่คิด

¹ขลุ่ยเป่าแนวขวาง

ไม่ถึงว่าเขากลับเป็นพวกตัดแขนเสื้อไปเสียแล้ว! ด้วยความสลดใจ ข้าจึงได้แต่เรียกนางรำมาเต้นระบำให้เขา ฮื่อหวังเพียงว่าการระบำของพวกนางจะดึงหัวใจบุรุษอันอีกเหิมยิ่งใหญ่อันของหวังซีหลางกลับมาได้”

คำพูดนี้ร้ายกาจนัก นอกจากเยาะหยันที่หวังหงเป็นพวกตัดแขนเสื้อแล้ว ยังว่าเขาเป็นฝ่ายนอนใต้ร่างผู้ชายอีกด้วย

รอบด้านพลันอื้ออึง บ้างก็อุทานด้วยความตกตะลึง บ้างก็กลั่นหัวเราะ บ้างก็วิพากษ์วิจารณ์

หวังหงเลิกม่านรดดั่งพริบ

ทุกคนหันไปมองพร้อมกัน จ้องเข้าไปด้านในรถม้าของเขาทำไมกะพริบ ในรถม้าของเขาแน่นอนว่าไม่มีอะไร

ทั้งเห็นชัดว่าเสื้อผ้าของเขายังเรียบริ้ว เส้นผมเป็นระเบียบ มีท่าทาง ลุ่มหลงหมกมุ่น กิริยาไม่เหมาะสมเสียทีเดียว

เมื่อเผชิญกับสายตาของทุกคน หวังหงยิ้มเล็กน้อย ตาทั้งสองหรือล่งจ้องไปยังอวี๋จื้อที่รีบเดินเข้ามา “อวี๋จื้อเจิง เจ้ามันสมควรตายนัก!”

อวี๋จื้อหัวเราะลั่น เขารีบก้าวไปที่รถม้าของหวังหง ยื่นมือเปิดม่านออกทั้งหมด แล้วชะเง้อศีรษะเข้าไปมองด้านในครู่หนึ่ง ทั้งยังสูดหายใจลึกๆ แรงๆ ก่อนเอ่ยว่า “เฮ้ ไม่มีกลิ่นราคะ แต่กลับมีกลิ่นกายหอมๆ ของสตรี ข้าว่านะซีหลาง ซิงซิงนั้นของเจ้าคงมิใช่สตรีที่ปลอมเป็นบุรุษกระมัง”

ไต้ยีนอวี๋จื้อตั้งข้อสังเกต เงินทรงก็สะดุ้ง คนผู้นี้จู่โจมดียิ่ง

หลังจากที่อวี๋จื้อสูดหายใจลึกๆ หลายครั้ง ก็พยักหน้าอย่างแรง หันไปบอกทุกคนว่า “ในรถม้าไม่เห็นเจอซิงซิงอะไรนั้น เห็นทีจะเป็นข่าวลือ” จากนั้นเขาก็โบกมือ สั่งนางรำที่กำลังส่ายเอวสะบัดเท้าดึงดูดสายตาบุรุษทุกคนให้หยุดเต้น “กลับไปๆ”

ชายฉกรรจ์คนหนึ่งตะโกนขึ้นท่ามกลางฝูงชน “อวี๋จื้อเจิง ใช้จุกเทพของเจ้าดมแล้ว แน่ใจหรือว่าในรถนั้นไม่มีบุรุษอยู่จริง ๆ”

ชายฉกรรจ์ผู้นี้รูปร่างสูงใหญ่ เสียงดังราวกับระฆัง หนวดเครารุงรังเต็มหน้า นัยน์ตาขุ่นเหลือง รูปลักษณ์เช่นคนเถื่อนหยาบกระด้างที่ผู้คน

รังเกียจเดียดฉันท์

อวีจื้อมิได้มีท่าทีโกรธเคืองเมื่อถูกถามเช่นนี้ กลับยิ้มหัว เอ่ยด้วยความล่ำพองว่า “จุมุกเทพ? เรียกได้ดี” เขาเพิ่งพูดถึงตรงนี้ หวนจิ๋วหลงพลันหัวเราะหยัน “อาน่งสุนัขบ้านข้าก็มีจุมุกเทพเช่นกัน”

เสียงหัวเราะดังขึ้นรอบด้าน

อวีจื้อไม่โมโห สีหน้าของเขาเป็นปกติ เอ่ยกลับหัวเราะว่า “ไม่มีบุรุษ ไม่มีบุรุษ เหอะๆ เห็นแก่ที่หวังซีหลงรอดชีวิตกลับมาได้ จุมุกเทพของข้าขอขียนยัน ในรถม้าไม่มีบุรุษ มีเพียงสตรี”

คำพูดนี้แย่งกว่าไม่พูดเสียอีก หวังหงกลอกตา ทว่าหวนจิ๋วหลงกลับหลุดหัวเราะออกมา บัดจิตด้วยกลางคนถอนหายใจเอือกด้วยความพิศหวังเก็บดีแล้วหันกายจากไป พลังพูดว่า “ไปเถอะๆ กำลังรื่นรมย์อยู่แท้ๆ กลับถูกอวีจื้อเจิงทำเสียเรื่องหมด”

จบคำ ทุกคนก็หัวเราะลั่น

กลับจวนสกุลเงิน

เวลานี้ ทั้งขบวนรถและผู้คนรุ่นใหม่ยลัสน เงินทรงมองซ้ายมองขวา เห็นว่าไม่มีใครสังเกตเห็น ก็เบียดตัวปะปนไปกับฝูงชน

นางมุดซ้ายมุดขวาอย่างคล่องแคล่วออกมาจากกลุ่มคนได้อย่างง่ายดาย จากนั้นก็วิ่งไปยังจวนสกุลเงิน

ยามนี้ผู้คนที่แหกกันมาต่างพุ่งไปทางหวังหง เงินทรงมุ่งหน้าสวนทางกับพวกเขา เส้นทางจึงสะดวก ไม่นานก็มาถึงถนนทิศใต้

รอบด้านเงียบสงบลง

เงินทรงซึ่งหนีเอาตัวรอดมาได้ กวาดตามองซ้ายขวา ภาพอันคุ้นเคย กลับมาอีกครั้ง ช่างงดงามยิ่งนัก

หลังจากเดินผ่านร้านรวงที่ปิดประตูแน่นหนาซึ่งเป็นของตนหลายร้าน ก็เห็นประตูร้านหนึ่งเปิดอยู่ไกลๆ ร้านนี้ขายสินค้าจำพวกแป้งชาตเครื่องหอม ติดมานโปรงสีชมพูทั่วร้าน โต๊ะและตู้ไม้หึงมู่เงาแวบไรร้อยตำหนิ

เงินทรงรีบเดินเข้าไป

ผู้ดูแลร้านเป็นบ่าวชายอายุยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปด ตัวพอมสูง พอเห็นเงินทรงเดินเข้ามา เขาก็ก๊ลุ๊กจุมมาต้อนรับ “หนีวี๋หลางท่านี่...”

เงินทรงถอดหมวกม่าน เผยโคมหน้าออกมา

บ่าวชายตกใจ จากนั้นก็ร้องด้วยความตืออกดีใจว่า “หนี่ว์หลง
หนี่ว์หลง!”

เงินหรงยิ้ม “ข้าเอง ไม่ต้องตื่นตื่นเช่นนั้น”

บ่าวผู้นั้นใช้แขนเสื้อซับน้ำตา เอ่ยเสียงสั่นว่า “เรากังวลกันทั้งวันทั้งคืน
ข่าวที่ส่งมาจากมั่วหยางก็มีแต่แย่งเรื่องๆ บ่าวกลัวจริงๆ ขอรับ”

เงินหรงเริ่มทบทวนไม่ไหว นางพยักหน้าส่งๆ พลังถามว่า “ป่าผิงเล่า
ให้นางออกมาได้แล้ว”

“ขอรับๆ” บ่าวผู้นั้นรีบตอบ “บ่าวจะไปเรียกนางมาขอรับ”

เงินหรงโบกมือ

พื้นที่ภายในร้านนี้ไม่เล็ก เป็นสองคูหาติดกัน เข้าทางหนึ่ง ออกทางหนึ่ง
เงินหรงเดินเข้าไปนั่งด้านใน

ระหว่างที่ดื่มชาที่สำรวจไปรอบๆ ร้านนี้เก็บกวาดสะอาดสะอาด เป็น
ระเบียบ แต่ออกจะเงียบเหงาอยู่สักหน่อย ดูท่ากิจการน่าจะธรรมดา

ขณะที่กำลังครุ่นคิดก็ได้ยินเสียงฝีเท้ารีบร้อนดังมา ป่าผิงพุ่งเข้ามา
พอเห็นเงินหรงก็ตาแดงก้ำน้ำตาคลอ

ป่าผิงใช้แขนเสื้อปิดหน้า เห็นเงินหรงลุกขึ้นจะเข้ามาถอดตน กลับ
ถอยหลังหลบ คุกเข่าลงเบื้องหน้าเงินหรง พลังตำหนิทั้งน้ำตา “รู้ทั้งรู้ว่า
มั่วหยางเป็นที่อันตราย เหตุใดหนี่ว์หลงจึงยังไปอีก ต่อให้ถูกหนานหยางหวัง
เอาตัวไป อย่างน้อยก็ยังมีอยู่รอดปลอดภัยจนแก่เฒ่าได้ หนี่ว์หลงไม่เคยได้ยิน
หรือเจ้าคะ ตายดีมีสุ้อยู่ลำบาก” นางสะอึกสะอื้น พุดอีกก็ร้องไห้อีก

เห็นเส้นผมที่เคยดำสนิทของป่าผิงเวลานี้มีผมขาวแซมที่จอนผมทั้งสอง
ข้าง ในใจเงินหรงก็รู้สึกเต็มตัน รีบเข้าไปพุง แต่พออีกฝ่ายลุกขึ้นมา เห็น
หน้าเงินหรง ก็น้ำหูน้ำตาอีก

ป่าผิงร้องไห้อยู่หนึ่งเค่อ กว่าจะสงบลงเพราะเงินหรงเอ่ยเกลี้ยกล่อม
ด้วยความร้อนใจ

ทั้งสองนั่งลงด้วยกัน เงินหรงรับถามว่า “หลังข้าจากไป จวนสกุลเงิน
มืออะไรผิดปกติหรือไม่”

ป้าผิงล้วงผ้าเช็ดหน้ามาซับน้ำตา น้ำเสียงแหบแห้งเอ่ยว่า “สิ่งผิดปกตินี้ไม่มีเจ้าคะ เพียงแต่ได้ยินว่า ท่านลุงของหนี่ว์กลางอาคารवादใหญ่โต บอกว่าท่านเป็นแม่นางตัวเล็ก ๆ คิดจะเดินทางไกลกลับไม่บอกกล่าวสักคำ ยังบอกอีกว่า หนี่ว์กลางกลับมาเมื่อใด จะต้องถูกลงโทษให้คุกเข่าที่หอบรรพชน แต่พวกพี่สาวพวกนั้นของท่านกลับไปพูดตอนอยู่ในงานเลี้ยงว่าบางทีท่านอาจหนีตามผู้ชายไปแล้ว ท่านลุงของท่านส่งคนไปตรวจสอบทรัพย์สินสิ่งของ พบว่าท่านไม่ได้นำสิ่งใดติดตัวไปสักอย่าง จึงเชื่อว่ามิได้หายตัวไปอย่างแน่นอน”

เงินหรงได้ยินเช่นนี้ก็แอบโล่งอก นางกุมมือป้าผิง “ป้าผิง กลับจวนสกุลเงินกับข้าเถอะ”

ป้าผิงจ้องนางด้วยความตกใจ “หนี่ว์กลาง ข้าถูกขับไล่ออกมาแล้วนะเจ้าคะ”

เงินหรงมุ่นคิ้ว “จะเป็นอะไรไป ข้าก็จะบอกว่าตลอดทางมานี้ เจ้าชื่อสัตย์ภักดีต่อข้า ข้าจึงรับกลับมาอีก” พูดถึงตรงนี้นางก็ยิ้มหยัน “อย่างมากข้าก็ประกาศต่อหน้าทุกคนอีกครั้ง ระบายทุกอย่างของเจ้า ข้าจะรับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียว รับรองว่าจะไม่แตะต้องค่าใช้จ่าย ข้าवलักเม็ดของตระกูลเงิน”

ป้าผิงก้มหน้าครุ่นคิดถึงความเป็นไปได้ในคำพูดนาง

เงินหรงมีหรือจะทนรอได้ “ป้าผิง เจ้ามีเสื้อผ้าของข้าหรือไม่ เวลาไม่เข้าแล้ว เราต้องกลับจวนสกุลเงิน”

ป้าผิงพยักหน้าติด ๆ กัน “มีเจ้าคะ ๆ วันนั้นตอนที่ถูกไล่ออกมา ข้านำเสื้อผ้าชุดเก่าที่หนี่ว์กลางเคยสวมเมื่อครั้งอยู่ทางเหนือมาสองชุดเป็นที่ระลึก ข้าจะพื่อนำมาให้เดี๋ยวนี้เจ้าคะ”

ไม่นาน ป้าผิงก็นำเสื้อผ้าของเงินหรงมาชุดหนึ่ง

ขณะที่เงินหรงผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า ลุงซ่งก็รีบขับรถม้ามาเยี่ยม ๆ ทั้งสามขึ้นรถทันที แล้วมุ่งหน้าไปยังจวนสกุลเงิน

ที่ประตูใหญ่จวนสกุลเงิน พวกบ่าวรับใช้เดินกันขวกไขว่ แต่ละคนชะเง้อชะแง้มองไปทางประตูเมืองทิศเหนือ ส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าวเอะอะ

“ไม่รู้ว่าจะหวังซีหฺวังกลางจะผ่านมาทางนี้หรือไม่”

“ต้องผ่านลิน่า ไม่เห็นรี นายท่านทั้งหลายไปรอต้อนรับเขาแล้ว”

“มิใช่บอกว่าหนานหยางหวังไปต้อนรับหวังซีหฺวังกลางไปยังจวนหนานหยางแล้วหรือกรี้”

“จะต้องยังไม่ได้ไปแน่ หากไปแล้ว ประตูดุทิศเหนือจะคึกคักเช่นนี้รี”

ท่ามกลางเสียงโหวกเหวก เงินทรงสั่งลู่ซัง “ไปประตูข้างเถอะ”

ลู่ซังเข้าใจความหมายของนาง ขับรถม้าไปยังประตูข้างที่อยู่ไกลออกไปทันที ขวบนรถของหวังซีหฺวังกลางไม่มีทางวิ่งผ่านประตูข้างแน่นอน

เป็นดังคาด ประตูข้างเงียบกริบ การกลับมาของเงินทรงเพียงแต่ทำให้คนเฝ้าประตูและผู้อารักขาในจวนตกใจเท่านั้น

ขณะรถม้าวิ่งผ่านเรือนของเงินเว่ย ที่นั่นเงียบสงบ เงินเว่ยคงจะไปร่วมดูกับคนเหล่านั้นด้วย

ในเรือนของเงินทรง เนื่องจากเจ้านายไม่อยู่ พวกบ่าวล้วนไม่มีอะไรทำ พอเห็นเงินทรงกลับมา ทุกคนต่างดีอกดีใจ กรูเข้ามาล้อมหน้าล้อมหลังพลางซักถาม

เงินทรงไม่ตอบ นางโบกมือให้ทุกคนถอยออกไป รีบกลับเข้าห้องอาบน้ำชำระกาย นางแช่ตัวอยู่นานกว่าครึ่งชั่วยาม จึงค่อยๆ ลุกขึ้นจากอ่างน้ำสวมเสื้อผ้าชุดใหม่สีเขี้ยวอ่อน

เมื่อออกมาที่ลานอีกครั้ง เรือนของเงินเว่ยซึ่งอยู่ข้างกันก็มีเสียงหัวเราะครึกครื้น

ป่าฝิงกระวนกระวายใจเล็กน้อย เห็นเงินทรงเดินมาก็รีบเข้าไปหา “หนี่ว์หลาง จะต้องไปพบนายท่านหรือไม่เจ้าคะ”

เงินทรงมุ่นคิ้วคิดครุ่นหนึ่ง ก่อนจะพยักหน้าเอ่ยว่า “เอาเถอะ ซ้าเร็วอย่างไรก็หลบไม่พ้น ไปพบก็แล้วกัน” ตอนนั้นข่าวหวังซีหฺวังกลางกลับมาอย่างปลอดภัยคงแพร่สะพัดไปทั่วเมืองแล้ว เงินหยวนกับหฺร่วนซื่อคงไม่เอาโทษอะไรกับซ้ามากนัก

เงินทรงเพิ่งจะหันกายเดินออกไปได้ไม่กี่ก้าว ก็ได้ยินเงินเว่ยร้องทัก

ด้วยความตกใจ “เอ๋ อาหาร เจ้ากลับมาแล้วรี”

พอเสียงของนางดังขึ้น ก็เห็นศิระระดำๆ เจ็ดแปดคนโผล่มาที่ด้านนอก
ประตูลานเรือนของตน

พวกหนี่วี่กลางสกุลเงินเหล่านั้นดันกันไปดูหวังหิง เพิ่งจะกลับมาก็ได้ข่าว
ว่าเงินทรงกลับมาแล้ว ทั้งประหลาดใจทั้งตกใจจึงรีบรุดมาดูกัน

เงินทรงคำนับพวกนาง “อาหารคารวะพี่สาวทุกท่าน” ไม่รอให้เงินเขียน
เอ่ยปาก นางก็ก้มหน้า เอ่ยด้วยความไม่สบายใจว่า “ข้ากำลังไปขอรับโทษจาก
ท่านลุง”

เงินเขียนเอ่ยว่า “ไปด้วยกันๆ”

เงินเว่ยเอ่ยขึ้นทางด้านหลัง “ท่านพ่อข้าไม่อยู่ เขาไปต้อนรับหวังซีหลาง
แล้ว”

เงินทรงยังคงก้มหน้า เอ่ยอย่างนบนอบว่า “เช่นนั้นไปพบท่านป้าก็ได้”

เงินเขียนทนไม่ไหว เอ่ยว่า “อีกประเดี๋ยวค่อยไปเถอะ” นางเดินมา
หยุดตรงหน้าเงินทรง เอียงคอ พลังใช้สายตาทิณิงพิเคราะห์ที่อยู่ครู่ใหญ่
ทันใดนั้นก็ถามว่า “อาหาร ไยเจ้าจึงกลับมาเวลานี้”

เงินทรงเข้าใจ ความหมายของนางคือ เหตุใดข้าจึงกลับมาเวลาเดียวกัน
กับหวังซีหลาง

ดวงตาของเงินทรงพลันเป็นประกายวาว นางเงยหน้าขึ้นเอ่ยอย่าง
ร้อนรนว่า “หวังซีหลางก็กลับมาวันนี้เช่นกันนี่เจ้าคะ เขากลับมาอย่างปลอดภัย
หรือ บนท้องถนนคึกคักนัก พวกท่านก็ไปต้อนรับเขามาหรือเจ้าคะ วิเศษเลย”

น้ำเสียงและสีหน้าท่าทีของนางทั้งยินดีทั้งเผื่อคอย ยังแฝงด้วยความ
เสียดายที่มีได้ไปต้อนรับหวังซีหลาง สตรีทุกคนเห็นเช่นนั้นก็หันไปมองหน้ากัน

เมื่อครู่ที่ได้ยินข่าวว่าเงินทรงกลับมาแล้ว สิ่งแรกที่ทุกคนคิดคือ เหตุใด
นางถึงกลับมาเวลาเดียวกับหวังซีหลาง

แต่ครั้นเห็นท่าทีของนาง หรือจะเป็นความบังเอิญ?

ตอนนี้เองเงินทรงก็มองไปทางถนน พึมพำว่า “เขาอยู่ที่มั่วหยา
สถานที่เช่นนั้นช่างลำบากจริงๆ ข้านี้กว่าจะไม่ได้พบเขาอีกแล้ว”

สตรีทุกคนพลันนึกขึ้นได้ จริงสินะ สถานที่อันตรายถึงชีวิตอย่าง
มั่วหยาง อาหรงมิได้เสียดสี ต่อให้นางลอบพบคนรัก ก็ต้องรอให้ปลอดภัย
ก่อนจึงค่อยไป ดูท่านี้คงเป็นเรื่องบังเอิญจริง ๆ

คิดได้เช่นนี้ สตรีทุกคนก็หัวเราะคิกคัก

เงินเว่ยฟ่งเข้ามาเดิวนรอบตัวเงินหรง ยิ้มเอ่ยว่า “อาหรง เจ้าซุบลง
นะ คล้ำขึ้นด้วย เห็นทีว่าหากซีหลางเรียกพบ เจ้าต้องทาแป้งประทีนผิว
ให้มากหน่อยแล้ว”

ขณะที่พูด สายตาก็เลื้อยไปเห็นป่าฝิง เงินเว่ยเอ่ยด้วยความตกใจ
“ป่าวเกาคอนนี่ของเจ้า เหตุใดจึงยังอยู่ที่นี้”

เงินหรงเอ่ยอย่างไม่พอใจ “ระหว่างที่กลับมา ข้าเจอชาวบ้านลี้ภัย
ป่าฝิงช่วยปกป้องข้าไว้ หากข้าก็ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น อาเวย นางเป็นป่าว
ที่ซื่อสัตย์มีบุญคุณช่วยชีวิตข้า ข้าจึงพานางกลับมา”

ลักพักนางก็เฝ้าริมฝีปากแน่น พูดอย่างตื้อร้นว่า “ต่อให้ท่านลุงจะฆา
จะแกงอย่างไร ข้าก็ต้องให้ป่าฝิงอยู่ที่นี้”

เงินเว่ยตกใจ ค่อย ๆ พูดว่า “นางช่วยเจ้าเพราะความซื่อสัตย์ภักดี
เจ้าพานางกลับมาเป็นการตอบแทนบุญคุณ ท่านพ่อจะต้องเห็นชอบแน่”
น้ำเสียงค่อนข้างไม่พอใจ อาหรงผู้นี้ รู้ทั้งรู้ว่าเกิดเรื่องเช่นนี้ ท่านพ่อจะต้อง
ยอมให้นางแน่ ไม่นึกว่าจะถึงขั้นยกคำพูดว่า “จะฆ่าจะแกง” มาทำให้ท่านพ่อ
ดูเป็นคนใจไม่สู้ระกำ

ระหว่างนี้เอง เงินเชียนก็หันไปจ้องเงินหรง จู่ ๆ ก็ยิ้มแปลก ๆ

รอยยิ้มของนางประหลาดยิ่งนัก เดิมสตรีทุกคนต่างงุนงง ทว่าลักพัก
ก็เข้าใจ พวกนางพากันมองเงินหรง แล้วยิ้มแปลก ๆ ด้วยเช่นกัน

เงินเว่ยเองก็เข้าใจขึ้นมาแล้ว นางใช้แขนเสื้อป้องปาก หรีตาลง พลัง
เอ่ยอย่างเห็นอกเห็นใจ “อาหรง มีเรื่องหนึ่ง เจ้าต้องตั้งสติให้ดีนะ”

เงินเชียนพลันเอ่ยขึ้นอย่างดูแคลน “นางรี ด้วยฐานะของนาง ซีหลาง
ก็แค่เล่นสนุกเท่านั้น ไม่อาจเรียกว่าชอบพอด้วยซ้ำ อาเวย เจ้าบอกให้นาง
ตั้งสตินั้นผิดแล้ว อีกอย่าง เป็นสตรีต้องใจกว้าง ต่อให้แอบตัดสินใจเรื่อง

แต่งงานกับซีหลงเองจริงๆ ได้ยินเรื่องเช่นนี้ ก็ต้องยินดีจึงจะถูก”

ขณะที่เงินทรงกำลังงุนงงด้วยความไม่สบายใจ สตรีทุกคนก็หัวเราะคิกคัก จากนั้นเงินเขียนก็เอ่ยขึ้นก่อนว่า “อาหรง ครั้งนี้หวังซีหลงพา ซิงซิง ของเขากลับมาด้วย จุๆๆ เจ้าน่ะไม่รู้อะไร ซีหลงของเจ้าเรียกเขาว่าซิงซิง เสียเสียงอ่อนเสียงหวาน”

นางจุปากติดๆกัน พลังมองตาเงินทรงอย่างเห็นอกเห็นใจเป็นที่สุด ทั้งน้ำเสียงยังเจือแววริษยา “ซิงซิง” ที่ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อนนั้นอยู่ไม่น้อย

เงินทรงยังคงนิ่งเงียบ

นางกะพริบตา ค่อยๆ ก้มหน้าลง หนึ่งไปสักพักก็หันหลังให้ทุกคน เอ่ยเสียงเบาว่า “ขอบคุณที่สาวทุกท่านที่บอก อาหรงรู้ฐานะของตนดี”

ทุกคนยิ่งมองนางด้วยสีหน้าดูแคลน

เงินเขียนเดินขึ้นหน้าก้าวหนึ่ง เอ่ยว่า “อาหรง เจ้าพูดถูก เจ้ามีฐานะอะไร หวังซีหลงมีฐานะอะไร พูดขึ้นมาแล้ว เกรงว่าผู้คนทั้งได้ให้ล้าคงต้องวิงวอนเจ้าอย่าได้ทำให้ชื่อเสียงของเขาแปดเปื้อนเลย”

“จริงสิ อาหรงอย่าเสียใจไปเลย ในเมื่อไม่คู่ควร ก็เลิกคิดเหลวไหลเถอะ” เสียงนี้ค่อนข้างอ่อนโยน เป็นบุตรีที่เกิดจากอนุคนหนึ่งของบิดาของเงินเขียน

เงินเว่ยเอ่ยปลอบ “อาหรง อย่าไปคิดอีกเลย คนอย่างเขามีใช้คนที่เจ้าจะคิดถึงได้” ว่าพลางยิ้มให้ เดินมาตบหลังมือของเงินทรงเป็นการปลอบใจ อตคิตไม่ได้ว่าตนรังแกนางทุกครั้ง แต่พอเห็นท่าทางน่าสงสารของนางก็อดเห็นใจนางไม่ได้

เงินทรงสลัดมือเงินเว่ยออก สายหน้าจมนมผ้าหลุดลุ่ย ก่อนจะพีนยิ้มคารวะทุกคน “ขอบคุณที่สาวทุกท่านที่ปลอบใจ อาหรงไม่เสียใจจริงๆ”

ปากพูดว่าไม่เสียใจ แต่นางเอาแต่ก้มหน้าไหล่ตก ทั้งตัวราวกับถูกดูดจิตวิญญาณออกไป ไร้ชีวิตชีวา

ทุกคนยิ่งมองนางด้วยความเห็นใจ

เงินทรงหลบตา “พี่สาวทุกท่าน อาหรงไปโดยไม่บอกกล่าว ทำให้

ผู้อาวุโสเป็นกังวล ในเมื่อกลับมาแล้ว ก็สมควรไปรับโทษ”

พูดจบ นางก็หันกายเดินจากไปอย่างรวดเร็วแรง ป่าผิงเห็นเช่นนั้นก็รีบตามไปทันที

เงินเขียนมองไล่หลังที่เดินโฉบจากไป พลันเอ่ยขึ้นว่า “เราก็กินแกะอะ อาเวย เจ้าไปบอกมารดาเจ้าเสียหน่อย อาหารก็เป็นคนนำส่งสาร อย่าให้มารดาเจ้าลงโทษนางเลย”

เห็นเงินเวยยังยืนอยู่ที่เดิมไม่ขยับ ท่าทางดูแข็งทื่อ ก็พูดเสียงดังขึ้น “อาเวย ข้าเรียกเจ้าอยู่ ไม่ได้ยินรี”

เงินเวยผืนยิ้ม ขานรับแล้วตามเงินทรงไป

ไม่นานเงินทรงก็มาถึงหน้าเรือนของหรวนซื่อ

เวลานี้ หลี่ซื่อกำลังปรนนิบัติอยู่ด้านหลังหรวนซื่อ นางตาไว เห็นเงินทรงทันที “เอ๋ แยกผู้สูงศักดิ์ท่านนี้เป็นใครกัน”

เสียงแหลมสูงของนางดึงดูดความสนใจของทุกคน หรวนซื่อและพวกสาวใช้เงยหน้าขึ้นมามองเงินทรงพร้อมกัน

คิ้วหลิวเรียวงามของหลี่ซื่อแทบจะโค้งขึ้นแล้ว นางคลี่ยิ้มอย่างมีเลศนัย เดินบิดสะโพกมาข้างหน้าก้าวหนึ่ง พลังเอ่ยทัก “นี่แน่ะ แยกผู้สูงศักดิ์มาเยือน ยังไม่รีบรับรองอีก”

เห็นเงินทรงยังไม่ขยับ น้ำเสียงอ่อนโยนเจือแววหงุดหงิดของหรวนซื่อก็ดังขึ้น “ทำไมรี แม่นางน้อยคนหนึ่ง ไม่เห็นทรูฟูเหรินของท่านลุงเจ้าอยู่ในสายตาท่าอย่างนั้นหรือ”

ติดลูกคิด

เงินทรงเห็นว่า หรวนซื้อเริ่มมีน้ำโห้แล้ว จึงรีบก้าวเข้าไปคารวะนาง “มิกล้าเจ้าค่ะ”

นางค่อย ๆ คุกเข่าลง โขกศีรษะให้หรวนซื้อที่หนึ่ง “ท่านป้าโปรดอย่าถือสาเลยเจ้าค่ะ เมื่อครู่อาทรงมัวแต่ใจลอยไปเท่านั้น”

เห็นเงินทรงคุกเข่า หลีซือกี้ใช้ผ้าเช็ดหน้าป้องปาก ยิ้มอย่างได้ใจ!

หรวนซื้อจิบชา ปรายตามองนาง พลังเอ่ยซ้ำ ๆ ว่า “ปึกกล้าขาแข็งนักนี่”

เงินทรงเอาแต่ก้มศีรษะ นางเม้มริมฝีปากแน่น ก่อนเอ่ยอย่างซัดถ้อย ซัดคำว่า “ป้าฟังเสียงดูอาทรงจนโตมาสิบกกว่าปี ผูกพันตั้งญาติ กสิยุคเช่นนี้ ข้าไม่กล้าปล่อยให้นางไปหาญาติตามลำพังได้จริง ๆ เจ้าค่ะ”

พูดถึงตรงนี้ก็ไม่วอให้หรวนซื้อเอ่ยปาก พุบคำนับกับพื้น พลังวิงวอน “แต่อาทรงก็รู้ว่าผม ไม่บอกกล่าวผู้ใหญ่ก่อนก็ออกเดินทางไปเอง ทำให้ท่านป้าต้องเป็นห่วง อาทรงมีความผิด น้อมรับการลงทัณฑ์เจ้าค่ะ”

พอนางพูดจบ สาวใช้ที่อยู่ด้านหลังคนหนึ่งก็เอ่ยว่า “ในเมื่อเป็นเช่นนั้น นายหญิงก็บายนางลักลับไม้ นางจะได้หลายจ่านะเจ้าค่ะ” สาวใช้ผู้นี้ก็คือคนที่ถูกเงินทรงชูปด้วยกระบี่สั้น นางเจ็บแค้นจึงโพล่งออกมาอย่างอดไม่ได้

หรวนซื้อนิ้วหน้า ดูสาวใช้โดยไม่หันไปมอง “ใครให้เจ้าเอ่ยปาก”

สาวใช้ผู้นั้นสะดุ้ง หันไปส่งสายตาวิงวอนให้หลี่ซื่อ ครั้นเห็นอีกฝ่ายไม่สนใจจึงรีบคุกเข่ากับพื้น มือหนึ่งตบหน้าตนเอง พลังพูดว่า “บ่าวเลอะเลือน ขอพู่เหรินโปรดอย่าล้งโทษ บ่าวเลอะเลือน ขอพู่เหรินโปรดอย่าล้งโทษ!”

หรววนชื่อไม่สนใจ ปล่อยให้นางตบหน้าตนเองไปเช่นนั้น กระทั่งตบไปสิบกว่าครั้ง หรววนชื่อจึงค่อยเอ่ยอย่างอ่อนโยนว่า “เอาเถอะ อย่าอะอะอะไร ก็ล้งไม้ล้งมือกันเลย ลูกขึ้นเถอะ”

“เจ้าคะๆ ขอบคุณพู่เหริน ขอบคุณพู่เหริน” สาวใช้ซาบซึ้ง รีบลุกขึ้นถอยไปยืนทางด้านหลัง

หรววนชื่อหันมามองเงินทรงที่หมอบนึ่งไม่ขยับอยู่บนพื้น รูปร่างอ้วนแอ่นที่ไม่ว่าบุรุษคนใดเห็นก็ต้องหัวเราะ สตรีที่ทำให้บุรุษทุกคนหัวเราะได้ย่อมเป็นที่ริษยาของสตรีทั้งปวง นางมุ่นคิ้วด้วยสีหน้าเดียดฉันท์

เสียงสาวใช้ดังขึ้นจากด้านนอก “พู่เหริน หนี่ว์หลางทั้งหลายขอเข้าพบเจ้าค่ะ”

“ใคร”

ผู้ที่ถามคือหลี่ซื่อ

สาวใช้ผู้นั้นตอบว่า “มีเจ็ดแปดคนเจ้าค่ะ อาฉี อาเซี่ยน อาเวย และคนอื่นๆ เจ้าค่ะ”

หรววนชื่อยกขาขึ้นจิบ ก่อนเอ่ยซ้ำๆ ว่า “พวกนางมาทำอะไร”

ไม่รอให้สาวใช้ตอบ เสียงหัวเราะของเงินเซี่ยนก็ดังมา “อา เรือนของอาสะไถ่ช่างโอ้อ่าหฺรฺหรานัก” สักพักก็อุทานด้วยความตกตะลึง “นี่คืออะไร เจ้าคะ สวรรค์ กัลปังหาใหญ่เช่นนี้! ยังมีสิ่งนี้ สิ่งนี้อีก พี่สาวรีบมาดูเร็ว ช่างงามเหลือเกิน”

ได้ยินเสียงไรรมารยาตังโหวกเหวกของเงินเซี่ยน คิ้วของหรววนชื่อก็อยยิ้มแฉ่งแน่นขึ้น นางทนฟังอยู่สักพัก ไบหน้าवलเนี่ยนที่บำรุงรักษาอย่างดีก็เผยรอยยิ้มเรียบๆ แฝงความลำพองออกมา

เงินเซี่ยนยิ้มหัว พลังเดินเข้ามาหยุดอยู่ข้างกายเงินทรง หลังจากการวะหรววนชื่อก็พร้อมกับหนี่ว์หลางคนอื่นๆ ก็ก้มลงมองเงินทรง เอ่ยกลั้ว

หัวเราะว่า “อาสะไ้สี่ ท่านอย่าได้ลงโทษอาทรงเลยเจ้าคะ นางเพิ่งจะรู้เมื่อครู่ ว่าชีวิตกลางของนางมีซิงซิงแล้ว กำลังโศกเศร้าเสียใจอยู่ หากลงโทษอีก เกรงว่านางอาจไม่อยากมีชีวิตอยู่ก็เป็นได้”

ตั้งแต่นางเดินเข้ามาในเรือนก็เสียงดังเอะอะ ทั้งหรวนซื่อและหลี่ซื่อ ต่างกำลังพยายามอดกลั้น

เวลานี้ยังได้ยินนางพูดจาไร้มารยาท ไม่รู้จักเด็กไม่รู้จักผู้ใหญ่ หรวนซื่อ จึงเริ่มเดือดดาล แต่มิได้แสดงออก

หลังจากเงินเขียนพูดจบ นางก็เริ่มลังเล หันไปส่งสายตาให้เงินเวย ที่อยู่ด้านหลัง พักพิงเอ็ดให้อีกฝ่ายช่วยออกหน้าแทนเงินทรง แต่เนื่องจากมารดาแท้ ๆ ของเงินเวยเป็นอนุคนโปรดของเงินหยวน ตัวนางจึงไม่เคยได้รับความเอ็นดูจากภรรยาเอก ซ้ำยังค่อนข้างเกรงกลัวเสียด้วยซ้ำ จะกล้าพูดเสียที่ใด เมื่อครู่ตอนอยู่ข้างนอก นางก็ไหลลู่คอตก ปล่อยให้เงินเขียนจัดการตนเองไม่กล้าเอ่ยปาก

ท่ามกลางสายตารอคอยของบรรดาหน้าวังกลาง หรวนซื่อเหลือบมองพวกนาง แต่ละคนไม่มีท่าทีเห็นอกเห็นใจ กลับเหมือนมาชมเรื่องสนุกเสียมากกว่า

หรวนซื่อเริ่มลังเล จิบชาอีกหนึ่ง ก่อนหันไปสั่งหลี่ซื่อว่า “ส่งอาหารไปกักตัวในห้องว่าง ให้นางทบทวนการกระทำตนเอง เรื่องอื่นรอให้พู่จวิน¹ กลับมาค่อยว่ากัน”

แต่กับบริเวณ การลงโทษเช่นนี้ไม่หนักหนา เงินเขียนหัวเราะคิกคัก มองหรวนซื่อก่อนจะหันไปขยิบตาให้เงินทรง ขยับเข้าไปพูดใกล้ ๆ นางว่า “อาทรง เจ้าติดค้ำน้ำใจซ้ำครั้งหนึ่งแล้ว”

เห็นชัดว่าเงินทรงกำลังกระวนกระวาย เพียงผืนคั้นรอยยิ้ม ไม่ตอบคำ จากนั้นนางก็ถูกพาตัวไป

บางทีคำพูดของเงินเขียนอาจเป็นประโยชน์จริง ๆ ห้องที่ใช้กักตัวนาง

¹ คำเรียกที่ภรรยาใช้เรียกสามีด้วยความเคารพ

อยู่ด้านข้างเรือนของเงินหยวน

ห้องนี้ว่างเปล่า นอกจากเตียงแล้วก็มีเพียงช่องลมเหนือศีรษะ เงินทรง
นั่งลงบนเตียง

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ช่องลมเหนือศีรษะเริ่มปรากฏแสงสีเงินยวงของ
ดวงจันทร์ เสียงอีกทีกก็ไกลออกไปค่อยๆ คึกคักขึ้น แว่วเสียงเชิงลอยมา

การกลับมาของหวังหงในวันนี้ทำให้หลายคนรู้สึกเหนือคาด งานเลี้ยง
คืนนี้ล่องเลยมาจจนถึงเที่ยงคืน

กระทั่งผ่านยามชวดไปแล้ว รถม้าของเงินหยวนจึงเพิ่งกลับจวน

พอเขาเข้ามา หลี่ซื่อก็ออกไปต้อนรับ ทำให้เป็นช่วยเขาปลดฝุ่นจากเสื้อผ้า
ให้อย่างเบามือ พลังเอ่ยเสียงเบาว่า “ฟูจู² อาหรงกลับมาแล้วเจ้าคะ”

เงินหยวนมิได้สนใจ เขายึดตัวบิตซีเกียจ “อาหรงไหน”

หลี่ซื่อกลอกตา เอ่ยเสียงหวานว่า “ก็อาหรงที่มาจากผิงเฉิงอย่างไร
เจ้าคะ! ที่ไปข้องเกี่ยวกับหวังซีหลางนั่น”

เงินหยวนชะงัก เขาหันมา ไปหน้ายาวดูสภาพฉายแววประหลาดใจ
“นางยังกล้ากลับมาอีกรี” เพิ่งจะพูดออกมา พลันเอะใจ รีบถามว่า “นาง
กลับมาวันนี้รี เจ้าได้ถามหรือไม่ เหตุใดนางจึงกลับมาหานางพร้อมกับ
หวังซีหลาง”

“ถามแล้วเจ้าคะ นางเองก็ตกใจเช่นกัน ไม่รู้ว่าหวังซีหลางกลับมาวันนี้”
พูดถึงตรงนี้ หลี่ซื่อก็เหยียดยิ้ม ตวัดสายตาใส่เงินหยวนอย่างมีจริตจะก้าน
“มั่วหยางนั่นเป็นสถานที่เช่นใด อันตรายถึงชีวิตเสียวนะเจ้าคะ แม่ นางน้อย
ตัวเล็ก ๆ อย่างอาหรงจะกล้าไปถึงที่นั่นรี ฟูจูไม่น่าถามเช่นนี้เลยเจ้าคะ”

เงินหยวนชอบสายต่ายั่วเย้าของนางยิ่งนัก เขาหัวเราะลั่น พลังยื่นมือ
ลูบไปหน้าเรียวงามของหลี่ซื่อ พยักหน้าพลังเอ่ย “เจ้าพูดไม่ผิด ไม่ผิด”

เขาไม่สนใจสาวใช้ที่อยู่ในที่นั้น ยื่นมือเข้าไปในสابلือของหลี่ซื่อ

² คำเรียกสามีที่เป็นเจ้านาย

เคลื่อนคลั่งเบา ๆ พลังยิ้มกริ่ม “ได้ยินว่าครั้งนี้หวังซีหลางพาซิงซิงคนหนึ่งกลับมาด้วย คนที่เห็นบอกว่าซิงซิงนั้นเป็นชายหนุ่มรูปงาม กิริยาท่าทางมีเสน่ห์ยิ่งนัก แต่พวกข้าก็ไม่ได้เห็น ไม่รู้ว่าคำพูดนี้เป็นจริงหรือเท็จ”

พูดถึงตรงนี้ เขาก็กระซอกสาบเลื้อยของหลี่ซื่อหลง ขณะที่นั่งครางกระเล่าก็ก้มหน้าลงเอ่ยอย่างคลุมเครือว่า “ในเมื่อหวังซีหลางมีซิงซิงแล้ว เช่นนั้นเขาก็ไม่น่าจะสนใจอาหารอีก สองสามวันนี้ข้าจะจัดการส่งแม่หางน้อยหัวดีคนนั้นไปก็แล้วกัน”

หลี่ซื่อร้องครางดังขึ้นเรื่อย ๆ สาวใช้ทุกคนหน้าแดงก่ำ เสียงของเงินหยวนยิ่งตื่นตื่นด้วยแรงเร้า “ผ่านมือหวังซีหลางและหนานหยางหวังมาราคาของอาหารก็สูงขึ้นมาก ไม่ว่าจะส่งไปเป็นอนุของคนสูงศักดิ์ที่ใดก็ล้วนยอมจ่าย ครั้งนี้ข้าจะต้องใช้ประโยชน์จากนางให้เต็มที่”

หลี่ซื่อโอบศีรษะของเขา ร้องครวญคราง “พู่จู๋พุดุกที่สุดเจ้าค่ะ”

เงินทรงถูกขังอยู่หนึ่งคืน หลังจากทหนักมาตลอดคืน รุ่งเช้าวันต่อมา ก็ได้ยินข่าวคนหนึ่งร้องบอกว่า “อาหาร นายท่านมาพบท่านแล้ว”

เงินทรงตกใจ รีบลุกขึ้นยืน

ประตูห้องที่ถูกใส่กุญแจแน่นหนาเปิดออก

เงินหยวนสีหน้าสุขุม ไร่ไครายาว ดุจวิญญูชนผู้มีคุณธรรมยืนอยู่ที่หน้าประตูห้อง

เงินทรงเข้าไปคารวะเขา “ท่านลุง”

เงินหยวนพยักหน้า สายตามองไปหน้าของนางก่อนจะจับจ้องที่เรือนร่างท่ามกลางแสงสลัวในห้อง พลังคิดในใจว่า

อาหารผู้นี้ รูปร่างหน้าตาดังดงามยั่วเย้ายิ่งนัก สตรีในโลกที่มีรูปโฉมงดงามเช่นนาง จริตจะก้านก็มักเย่อหยิ่งจองหอง แต่นางกลับมิใช่เช่นนั้น สีหน้าแววตาของนางลึกลับน่าค้นหา คนที่ได้เห็นมักมองไม่ออก บางทีอาจเพราะจุดนี้ จึงทำให้หนานหยางหวังอภัยอาวรณ์นัก แม้แต่บุรุษเจ้าสำราญอย่างหวังซีหลางยังเต็มใจปกป้องนาง

คิดถึงตรงนี้เขาก็ยกมือลูบเครา สีหน้าพึงพอใจยิ่งนัก

สายตาของเงินหยวนคล้ายกับกำลังประเมินรูปโฉมของสตรี ทั้งคล้ายกับกำลังครุ่นคิดว่าทำเช่นไรจึงจะขายนางให้ได้ราคางาม เงินทรงเห็นแล้วก็นึกสะอิดสะเอียน นางหลุบตาลง คารวะอีกครั้ง “ท่านลุง” เสียงเครื่องขิมดังขึ้นเล็กน้อย

เงินหยวนเก็บอาการ เขาก้าวเข้าไป กวาดตารอบห้อง ก่อนมองไปที่เงินทรง เอ่ยอย่างอ่อนโยนว่า “อาหาร ครั้งนี้เจ้าไปโดยไม่บอกกล่าว ทำให้ลุงเป็นกังวลมาก”

เขาถอนหายใจยาว สายหน้าพลงเอ่ยอย่างสะทอนใจ “อาหาร เจ้าก็รู้ว่ายามสงคราม ทุกที่มีแต่ชาวบ้านลี้ภัย แต่เพียงเพื่อว่าต่ำต้อยคนหนึ่ง เจ้าถึงกับไม่กลัวอันตราย ต่อให้เจ้าไม่ห่วงตนเอง ก็น่าจะคิดถึงใจญาติพี่น้องที่เป็นห่วงเจ้าบ้าง ลุงคิดถึงเรื่องนี้ที่ไรก็กังวลจนนอนไม่หลับ”

น้ำเสียงเบี่ยงเมตตาเติมไปด้วยความห่วงใย

เงินทรงรู้สึกซาบซึ้ง นางก้มศีรษะใช้แขนเสื้อป้องกัน เอ่ยเจือสอขึ้นมา “บิดากับพี่ชายไม่อยู่ เดิมอาหรงคิดว่าจะไม่มีผู้ใดเป็นห่วงอีกแล้ว ตอนนี้ได้ยินท่านลุงพูดเช่นนี้ จึงรู้ว่าตนผิดไปแล้วเจ้าค่ะ”

นางคารวะเงินหยวนอีกครั้ง “เรื่องโง่เขลาเช่นนี้ ภายหน้าอาหรงจะไม่ทำอีกแล้วเจ้าค่ะ ท่านลุงจะได้ไม่ต้องกังวล”

น้ำเสียงจริงใจอย่างยิ่ง ทั้งสีหน้าแววตา เทียบกับเงินหยวนแล้ว ยังซาบซึ้งกินใจเสียยิ่งกว่า

เงินหยวนอึ้งงันไป เขาจ้องเงินทรงครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยว่า “เอาเถิด เรื่องที่แล้วก็แล้วไป อาหรง ป้าเจ้าซ่งเจ้าไว้ทั้งคืน เจ้าโทษนางหรือไม่”

เงินทรงรีบส่ายหน้า “เป็นเพราะอาหรงไม่เชื่อฟัง จึงถูกท่านป้าลงโทษ ท่านลุงโปรดอย่าได้ว่ากล่าวท่านป้าเลยเจ้าค่ะ”

เงินหยวนได้ยินเช่นนี้ มือที่กำลังลูบเคราพลันหยุดชะงัก ลักพังก้หัวเราะ “อาหรงช่างรู้ความ เอาเถอะ ลุงก็จะไม่ว่ากล่าวนาง”

ห้องนี้อุดอู้คับแคบยิ่งนัก เงินหยวนยืนอยู่ลักพังก้รู้สึกแน่นหน้าอก

หายใจไม่สะดวก จึงถอยออกไปด้านนอก เรียกสาวใช้ “ยังไม่รีบไปประกอบอาหารออกมาอีก”

สาวใช้ขานรับ รีบเข้าไปประกอบนางออกมา

เงินทรงหันไปค้ำน้ำหนักเงินหยวนอีกครั้ง ก้มศีรษะเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนแรง “ท่านลุง อาหารมีเรื่องอยากขอร้องเจ้าค่ะ”

“เจ้าว่ามาเถอะ”

“ครั้งนี้อาหารไปส่งป่าฝิง ระหว่างทางเจอชาวบ้านลี้ภัยเข้า”

นางพูดถึงตรงนี้ เงินหยวนก็ตกใจ รีบถามอย่างเป็นทางการ “เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือไม่”

เงินทรงตื่นตัน ใช้แขนเสื้อปิดน้ำตา รีบตอบว่า “ท่านลุงไม่ต้องกังวล ไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นเจ้าค่ะ ตอนนั้นป่าฝิงเข้าบังอาหารไว้ จนเกือบจะถูกพวกชาวบ้านติงลงจากรถม้า โชคดีที่สวรรค์เมตตา พวกเรานายบ่าวจึงหนีมาได้อย่างปลอดภัย”

นางคุกเข่าลง มองเงินหยวนตาปริบๆ พลังอ่อนวอน “ท่านลุง ป่าฝิงรักใคร่ผูกพันกับอาหารมาก อาหารไม่อาจตัดใจทอดทิ้งนางได้จริงๆ ท่านลุงโปรดอนุญาตให้ป่าฝิงอยู่กับอาหารเถอะเจ้าค่ะ อาหารขอร้องท่าน”

เงินหยวนรีบเข้าไปพยุงนางลุกขึ้น ขณะที่เดินเข้าไปใกล้ กลิ่นหอมก็โชยมาปะทะจมูก เงินหยวนตะลึงงัน พลันเข้าใจทันทีว่านี่คือกลิ่นกายบริสุทธิ์ของเงินทรง!

ดวงตาทั้งสองเบิกกว้าง เขาเคยได้ยินมานานแล้วว่า หญิงสาวบางคนยามที่ยังบริสุทธิ์อยู่ กลิ่นกายจะหอมจนชวนหลงใหล เขาเคยแต่ได้ยินมาว่าในบรรดาสตรีที่เขาสัมผัสนั้น ยังไม่เคยพบเจอมาก่อน คิดไม่ถึงว่าอาหารจะมีจุดเด่นข้อนี้ เยี่ยม เยี่ยม ช่างเป็นสตรีเลิศค่าจริง ๆ!

มือเขาประคองเงินทรงไว้ไม่ยอมปล่อย เงินทรงลอบมุ่นคิ้ว ดึงมือทั้งสองกลับไปดื้อ ๆ

เงินหยวนจึงได้สติ เขาหัวเราะพลาบเอ่ยว่า “เยี่ยม เยี่ยม อาหารไม่เลวเลย ไม่เลวจริงๆ”

เขาสะบัดแขนเสื้อ พลังเย้ยอย่างวางมาด “ป่าผิงนั้น ในเมื่อเจ้าไม่อาจตัดใจ เช่นนั้นก็ให้นางอยู่ข้างกายเจ้าต่อแล้วกัน บ่าวที่จากไปหลายคนนั้น หากเจ้ายังมีอาจตัดใจ ก็เรียกตัวกลับมาด้วยกัน อาหาร เจ้ายังต้องการอะไรอีก บอกลุงได้เลย!”

เงินหรงยืนฟังเขาพูดน้ำลายแตกฟองเช่นนี้ก็ทรมานมากแล้ว ไหนเลยจะอยากลั่นเปลืองคำพูดต่ออีก จึงรีบเย้ยด้วยความตื่นตันว่า “ไม่...ไม่มีแล้ว เจ้าค่ะ”

“เช่นนั้นก็ดี อาหาร หากเจ้ามีเรื่องขอร้อง ก็บอกกับลุงได้ทุกเมื่อ”

“เจ้าค่ะ”

“ไปเถอะ”

“เจ้าค่ะ”

พอเงินหรงคล้อยหลัง เงินหยวนก็สะบัดแขนเสื้อเดินจากไป

ลักพักเขาก็ชะงักฝีเท้า หันกลับไปมองเรือนร่างงดงามของเงินหรงที่กำลังเดินอย่างแซมซ้อย กระทั่งนางค่อยๆเดินจากไปไกล พลันนึกถึงท่าทางว่านอนสอนง่ายของนางเมื่อครู่ จึงอดถามคนข้างกายไม่ได้ “พวกเจ้าว่าอาหารผู้นี้เป็นคนเช่นไร”

พวกบ่าวที่ติดตามเขาต่างงุนงง หันไปมองหน้ากัน อ้าๆ อึ้งๆ ไม่รู้จะตอบอย่างไรดี

เงินหยวนเก็บสายตากลับมา พิมพ์ว่า “ไม่ว่านางจะแปลกอย่างไร ก็เป็นเพียงแม่นางน้อยคนหนึ่งเท่านั้น” พูดจบก็ไม่ว่าว่าเขาคิดอะไรขึ้นมาได้ จึงหัวเราะเสียงดังออกมา

พวกบ่าวต่างสบสายตากันด้วยความงงวย